

ДО ПИТАННЯ ЕНЕРГОЗБЕРІГАЮЧИХ ТЕХНОЛОГІЙ І РОЗВИТКУ СІЛЬСЬКОГО ГОСПОДАРСТВА

Войналович А.М., здобувач вищої освіти

Миколаївський національний аграрний університет

У 20 столітті головною ціллю країн світу було економічне зростання, таке собі змагання за лідируючі позиції в рейтингах – фінансових, соціальних, політичних, культурних тощо. Вони стали управляти світосприйняттям та вчинками мільярдів людей: від голів держав до школярів. Вважалося, що економічне зростання може бути безперервним, а ресурси - замінені новими технологіями. Однак, природні ресурси у вигляді джерел енергії та сировини, на яких розвивається економіка, завжди повертаються частково у природне середовище у вигляді відходів.

Економіка підкорюється законам термодинаміки. Ніщо не береться з нічого і ніщо не зникає в нікуди. Установки і станції, що використовують

відновлювальні джерела для виробництва енергії особливо актуальні, у зв'язку з вичерпуванням і подорожчанням традиційних невідновних паливних ресурсів, як запорука енергетичної незалежності держави [1].

Через зростаючу важливість відновлюваних джерел енергії в глобальному масштабі виникає все більша необхідність підтримки цієї галузі з боку держав. Це впроваджується через певні інструменти для підтримки та стимулювання відновлювальної електроенергетики, такі як «зелені» тарифи, інвестування та кредитування у енергетичній сфері тощо.

На фізичному рівні альтернативна енергетика України розвивається – з кожним роком будується все більше вітрових, сонячних електростанцій, станцій з вироблення біооплива тощо, та на законодавчому рівні все ще немає ефективного механізму регулювання цієї галузі. У 2016 році був розроблений проект Закону України «Про ринок електричної енергії України», та так і не був підписаний, а наявні зараз інструменти енергетичного ринку далекі від інструментів прогресивних та провідних країн в рамках розвитку альтернативних джерел енергії. Нашій країні вже потрібно почати діяти і рухатись у напрямку «зеленого» майбутнього.

Та що таке то майбутнє, якщо енергетична проблема наразі не єдина в Україні та в країнах світу?

Актуальність проблеми забезпечення продовольчої безпеки не знижується ні зі зміною світової політичної системи, ні з науково-технічним поступом світової цивілізації. Продовольча безпека держави – це ступінь забезпеченості населення країни екологічно чистими і корисними для здоров'я продуктами харчування за науково-обґрунтованими нормами і доступними цінами при збереженні і поліпшенні середовища проживання. Експерти вважають, що за життя сучасного покоління продовольча проблема може перерости у глибоку міжнародну кризу [2].

Згідно з Римською декларацією про всесвітню продовольчу безпеку, кожна країна повинна забезпечити право людини на повноцінне харчування. Концепція продовольчої безпеки не означає повне самозабезпечення

продовольством. Країна повинна виробляти достатньо продуктів для власних потреб, але якщо для цього недостатньо можливостей, то вона повинна бути в змозі імпортувати необхідну кількість продовольства.

На рівень продовольчої безпеки в окремій країні впливає декілька чинників: обсяги виробництва, погодні умови, географічне розташування та багато інших, навіть корупція. Виходячи з цього, розрахунок рівня продовольчої безпеки потребує врахування одразу багатьох факторів та виводу на їх основі певного загального рейтингу [3].

За 2018 рік Україна посіла 63 місце (із 113 країн) в загальному рейтингу рівня продовольчої безпеки. За фінансовою доступністю – 66 місце, за фізичною доступністю - 73, за якістю та безпекою - 46, з урахуванням наявних природних ресурсів та стійкості - 76. Серед країн Європи останні місця всіх рейтингів, окрім якості та безпеки, належать Україні. І тут виникає дисонанс – українські науковці наголошують на тому, що нашій країні потрібно підвищити рівень безпеки нашої продукції, що при наявності сприятливих природно-кліматичних умов Україна має великий продовольчий потенціал, що потреба у зернових повністю забезпечується, при тому показники Глобального індексу продовольчої безпеки стверджують зворотне.

Цьому є пояснення. До найбільш негативних факторів, що впливають на продовольчу безпеку, експерти відносять ті, що не належать до аграрних, але пов'язані із загальним станом економіки: високий рівень корупції, валовий внутрішній продукт на душу населення, недостатній обсяг фінансування наукових досліджень і новітніх розробок в аграрному секторі та ризики політичної нестабільності. Тому поліпшення ситуації пов'язане з покращенням економічного стану країни в цілому, в тому числі з урахуванням аграрного сектору.

Повертаючись до питання енергетики та сільського господарства, було виявлено, що ці галузі розвиваються пропорційно до того, як розвивається економіка України. Немає остаточної відповіді що краще, що ефективніше розвивати – енергозберігаючі технології чи сільське господарство (при тому,

що всюди є проблеми), допоки все спирається на грошах. Там, де буде менший капіталістичний вплив, галузь буде розвиватись на місцевому рівні всупереч державній політиці шляхом обходження законодавчої бази, а та сфера, що в більшості контролюється не такою досконалою державною системою, буде приносити певний відсоток до ВВП тим самим шляхом.

Інформаційні джерела:

1. Гозак Н. Трохи про клімат і відновлювальні джерела енергії [Електронний ресурс] / Н. Гозак // Зелена хвиля. – 2013. – Режим доступу до ресурсу: <https://ecoclubua.com/2013/06/trohy-pro-klimat-i-vidnovlyuvalni-dzherela-enerhiji/>.

2. Ульянченко А. В. Продовольча безпека – основа національної безпеки держави [Електронний ресурс] / А. В. Ульянченко, Н. В. Прозорова // Міжнародний конгрес "Світ". – 2014. – Режим доступу до ресурсу: http://congressworld.com.ua/blog_article.php?id=5.

3. Що таке світова продовольча безпека і чому Україна посідає 63 місце у рейтингу [Електронний ресурс] // Baker Tilly. – 2018. – Режим доступу до ресурсу: <https://bakertilly.ua/news/id44424>